

De birra a les cinc de la tarda

«La plaça del MACBA és més que un lloc de trobada, és un actiu social de la ciutat i demostra també que l'espai públic està no només per habitar-lo sinó també per viure'l»

La plaça del MACBA, en una imatge d'arxiu | ACN

La primera vegada que vaig prendre consciència que la plaça del MACBA de Barcelona era també un actor socialitzador de la idiosincràsia de la ciutat va ser fa més de deu anys, quan escoltava la *demo* del que va ser el primer treball de The Mamzelles en un link de Myspace, que veig que encara està actiu. Una de les cançons que no va acabar formant part de cap dels discs del projecte de Bàrbara Mestanza, Paula Malia i Paula Ribó (sí, la Rigoberta Bandini) es deia *Modernillo?* i reia de la idea de hipster que cap allà al 2010 havia conquerit la capital. Ironitzaven així: *De birra a les cinc de la tarda a la plaça del MACBA, amb la reflex i els cent objectius que t'ha comprat la mama?*. En aquella època, anar a fer un mos a una terrassa de la Plaça dels Àngels era tota una declaració d'intencions.

Al llarg dels anys, la meva relació amb la plaça del MACBA ha anat canviant, durant la meua època universitària travessar-la abans de les vuit del matí significava percebre-la com un lloc hostil habitat només pels que no havien volgut o pogut tornar a casa després d'una nit -m'imaginava sempre- d'excessos. Però fins i tot sortint de classe, al migdia, a la tarda o a l'hora que fos, la sensació sempre era la mateixa: o formaves part d'allò amb totes les de la llei o eres una absoluta forastera. L'acte reflex de vorejar una plaça en lloc de creuar-la camp a través per evitar atreure l'atenció allà és impossible, perquè als marges s'hi troba la vida: aquells que van amb skate, els que seuen i xerren o els que fan una birra amb la *reflex* de la mama. És un lloc especial de la ciutat perquè és un lloc que t'obliga a relacionar-te amb l'espai, tant si ho vols com si no.

La setmana passada, en el marc del D'A, el Festival Internacional de Cinema d'Autor de Barcelona, es va presentar el film *Fail Better* de la directora Eva Garrido (amb qui, per cert, deixeu-me colar una falca, vaig tenir la sort de poder conversar en viu). La pel·lícula, que va presentar al CCCB, és un documental que fa un retrat de la cara més humana de la plaça del MACBA, deixant fora del relat de manera intencionada tota aquesta cara més fosca de la plaça amb la qual molts barcelonins la poden relacionar d'entrada. Una vintena de testimonis expliquen a càmera qui són, què fan amb les seves vides i, sobretot, què hi fan en aquest punt del Raval. A priori pot semblar que tinguin pocs denominadors comuns, però en tenen com a mínim un que els aglutina i és la voluntat d'ocupar aquest espai públic i la llibertat de fer-ho cadascú a la seva manera i coexistent entre ells. Parlant amb la directora ens preguntàvem si allà on sempre s'ajunta gent socialitzant inevitablement s'hi crea cultura. És una pregunta difícil de respondre perquè cadascú fa la seva pròpia interpretació del concepte ?cultura? però el que Eva Garrido té clar és que a la plaça del MACBA s'hi genera segur un espai de llibertat.

Un espai de llibertat, per exemple, per un dels protagonistes del documental, que balla desacomplexadament amb els auriculars posats. De manera que només ell té el context global de tots els seus moviments. Per a la resta de persones que el veuen, tant els que ho feien en el seu dia en directe com els que ho hem fet a posteriori des de casa nostra a través de la mirada de l'Eva, aquell personatge no té cap excusa per estar donant-ho tot i convertint la plaça en una pista de ball. Però tampoc sorprèn a ningú. *Fail Better* demostra que la plaça del MACBA és més que un lloc de trobada, és un actiu social de la ciutat i demostra també que l'espai públic està no només per habitar-lo sinó també per viure'l. Ho diu un dels testimonis del documental: "Hem oblidat que el barri i el carrer es viuen, no només serveixen per anar d'un punt a un altre".